

Baba Nasihati

– Halit YILDIRIM · 28 Ağustos 2011

Memleketten okuduğu üniversiteye dönen Selim sabahın ilk saatlerinde ezanla birlikte kaldığı yurda geldi. Odada beraber kaldıkları arkadaşları uyuyordu. Kimse uyanmasın diye dolabının kapısını sessizce açmaya çalıştı. Ama kapı sıkıştığı için ufak bir gürültü oldu. Eşyaların yerleştirirken arkadaşı Atilla homurtulu bir sesle:

"Hoş geldin moruk. Benim dolapta senin mektupların var. Dolabı açta al" dedi.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra mektupları aldı. Mektup Cengiz'dendi. Hayret etti. Pek de bir samimiyeti olmayan Cengiz neden ona mektup yazmıştı? Oysa daha dün sabah memlekette halı saha maçı yapmışlardı.

Mektubu açtı. Mektup 15 gün önce yazılmıştı. Oysa bir haftadır memlekette Cengiz'i en az üç kere görmüştü. Ama o bu mektuplardan hiç bahsetmemişti. Merakı büsbütün artmıştı.

Mektup çok kısaydı. Şunlar yazıyordu:

"Merhaba Selim,

Biliyorum çok şaşıracaksın ama sana bu satırları yazmak zorundayım. Bu yaz tatilinde geldiğinde baldızım Cansu ile sizi bayağı samimi gördüm. Aranızda bir şey var sanırım. Biz hem akrabayız hem de arkadaşız. Eğer böyle bir durum varsa haberim olsun. Aranızı yaparım.

Acele cevap bekliyorum. Yoksa meseleyi Cansu'ya açmak zorunda kalacağım.

Cengiz..."

Selim afallamıştı. Bu ne demekti böyle? Madem soracaktı neden daha dün sormadı diye düşündü.

Odadan dışarı çıkıp henüz yeni açılan kantine gitti. Epey bir düşündükten sonra Cansu ile arasında hiçbir duygusal bağ olmadığı şeklinde bir cevap yazmaya karar verdi.

Sınavları olduğu için ders çalışması gerekiyordu. Ancak derslere bir türlü adapte olamıyordu. Cengiz boşboğazın biriydi. Ya Cansu'ya söylesen, ya başkasına söylesen diye iyice tedirgin olmuştu.

İki hafta sonra bir mektup daha geldi. Zarfı açtığı anda iki ayrı mektup olduğunu gördü. Birisi

Cengiz'dendi. Diğeri Cansu'dan. Korktuğu başına gelmişti. Cengiz mektubunda durumu Cansu'ya açtığını onun da aslında ona karşı boş olmadığını öğrendiğini yazıyordu.

Cansu ise sitem ediyor, neden kendine açılmadığından dem vuruyordu. İlk fırsatta memlekete dönmesini ve bu konuyu yüz yüze görüşmeleri gerektiğini, budan sonra ona Cengiz'in adıyla mektup göndereceğini yazıyordu.

Selim sınavların bitiminde tekrar memlekete gitti. Daha terminalde Cengiz ve Cansu onu karşıladılar.

Ayağının tozuyla bir kafeteryaya oturdular. Cansu Selim'in elini bırakmıyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlatıp duruyordu. Cengiz ise bunların haline bakıp bakıp gülüyordu. Çünkü Cansu Selim'e sokuldukça o kızarıyor, bozarıyor, öteye çekiliyordu.

Bu kısa tatilde epey bir gezdiler, tozdular... Selim bir hafta sonra tekrar okula dönmüştü.

Aradan bayağı bir zaman geçmişti. Bu arada mektuplar, telefonlar peşpeşe geldi gitti. Sömestr tatili gelmişti. Selim'in dersler çok kötüydü. Tam bir âşık moduna girmişti.

Memlekete dönünce görüşmeler, gelmeler gitmeler o kadar sıklaşmıştı ki artık akraba çevresinde bu olay tam bir dedikodu malzemesi olmuştu. Zaten pek de büyük olmayan bir İlçede yaşadıkları için herkes bir şekilde birbirini tanıyordu.

Sonunda işin ciddiyeti konuşulmaya başlanmıştı. Bu dedikoduları kesmenin yolu evlenmekten geçiyordu.

Selim durumu ailesine açında çok büyük bir tepki ile karşılanmıştı. Herkes bu işe karşı çıkıyordu. İş iyice içinde çıkılmaz bir hal almıştı.

Cansu'nun annesi de Selim'e bu dedikoduların bitmesi gerektiğini ve bunun yolunun da kızıyla evlenmesinden geçtiğini söylüyordu.

Selim'den istedikleri cevabı alamayınca herkes bir anda cephe almıştı Selim'e. Artık çok şey değişmişti. Cengiz kaynanasının yanındaki daireye taşınmış, gece gündüz oradan çıkmıyordu. Selim'e karşı da açıktan tavırlıydı. Cansu bile artık tamamen bir yabancı olmuştu Selim'e...

Selim'in imdadına okulların açılması yetişmişti. Babası memleketten ayrılacağı gün Selim'i karşısına almış ona bayağı bir nasihat etmişti. Son olarak sömestr bitene kadar memlekete dönmeyeceği üzerine ondan söz almıştı.

Selim'e artık ne mektup geliyordu, ne de bir telefon. Selim bu olayı artık kafasında bitirmeye karar vermişti. Tüm gücüyle gece gündüz derslerine çalışıyordu. Sınavlardaki beklenmedik başarısı hocalarını bile şaşırtmıştı.

Okulun bitmesine bir buçuk ay kala beklenmedik bir şekilde Cansu'dan yeni bir mektup almıştı Selim. Cansu son mektubunda, Selim'den birkaç günlüğüne de olsa memlekete gelmesini istiyordu. Ancak Selim babasına verdiği sözü tutarak memlekete gitmedi. Selim memlekete gitmeyince bir daha ne Cansu'dan, ne de Cengiz'den mektup gelmedi.

Okullar artık bitmek üzereydi. Son sınavlara girilmiş, sonuçların açıklanması bekleniyordu. Selim bir dönem uzattığı okuldan artık mezun olacaktı.

Bir gün sabah erkenden yurdu polis basmış, Selim'i yaka paça yurttan alıp karakola götürmüşlerdi. Karakolda bir komiser ifadesini alıyordu.

"Dün neredeydin?"

"Okuldaydım"

"İspat edebilir misin?"

"Elbette, girdiğim derslerin yoklamaları alınıyor. Akşam yurttan imza atıyoruz. Arkadaşlarım şahit"

"Memlekete en son ne zaman gittin?"

"Dört ay önce"

"Dün memleketten yanına gelen oldu mu?"

"Yok kimse gelmedi"

Selim şaşkınlığını atınca komisere:

"Komiserim ne için buraya getirildim? Öğrenebilir miyim?"

Komisere Selim'in yüzüne dikkatlice baktı. Onu iyice süzdükten sonra:

"Cansu Kaya isminde bir kızı kaçırmakla suçlanıyorsun oğlum"

Selim şok olmuştu. Bir saat kadar bekledi karakolda. Ya Cansu buraya gelmişse diye hafakanlar

basıyordu Selim'i. Bunu nasıl yaparsın Cansu diye söyleniyordu. Kan beynine sıçramıştı. Küçük kodeste kirman gibi dönüyordu. Allah'ım ben niye bu Cengiz itine uydum da bu kızla arkadaşlık ettim diye hayıflanıyordu. Artık bir köşeye çuval gibi büzüşüp akıbetini beklemeye başlamıştı.

Bir saat sonra komiser tekrar Selim'i odasına çağırılmıştı. Selim'i tekrar korkuyla karışık bir heyecan sarmıştı. Ancak odaya girdiğinde komiserin yüzünün güldüğünü görünce biraz rahatlamıştı.

"Oğlum serbestsin, gidebilirsin"

"Komiserim Cansu bulunmuş mu?"

"Cansu Kaya, Cengiz Kıvılcım isminde birisi ile kaçmış. Kız bu adamdan hamileymiş. Senin suçsuz olduğun anlaşıldı"

Selim duyduklarına inanamıyordu. Masanın önündeki koltuğa adeta yığılıvermişti. Komiser de şaşkınlıkla yerinden fırladı.

"Ne oldu oğlum sana?"

"Efendim Cengiz onun eniştesi, ablasının kocası. Duyunca şok oldum"

Bu kez şok olma sırası komisere gelmişti. Komiser öfkeyle yakası açılmadık bir küfür savurmuştu. Selim komiserin aynından çıkarken hala komiser; "Ah benim bir elime düşeceklerdi ki gösterecektim onlara" diye kükrüyordu.

Selim büyük bir belayı atlatmıştı. Allah yüzüne bakmıştı da bu gönül oyununa alet olmamıştı. Eğer Cansu'nun çağırıldığında memlekete gitmiş olsa Cengiz kendi günahlarının suçunu Selim'e yıkacak bir tuzak kurmuştu.

Selim babasının nasihatlerini dinlemesinin mükâfatını bu şekilde görmüştü. Selim iki yıldır üzerine oynanan bu oyundan kendini kurtaran Allah'a şükreliyordu.

15.08.2011 / 18:40 / Uğurludağ